

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kučeru a sudcov JUDr. Anny Pikulovej a JUDr. Milana Hrbeka na ústnom pojednávaní konanom dňa 28. marca 2007 v Bratislave v disciplinárnej veci proti sudcovi Krajského súdu v Ž. JUDr. D. H. pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“) rozhodol

t a k t o :

Podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch sa JUDr. D. H., sudca Krajského súdu v Ž., nar. , bytom , Ž. pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov

o s l o b o d z u j e

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1. ako predseda senátu Krajského súdu v Ž. prejednávajúceho trestnú vec sp. zn. 4 T 4/04 proti obžalovanému V. L. pre trestný čin vraždy a iné na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.10.2004 napriek tomu, že v podaní zo dňa 14.10.2004 vzniesol obžalovaný aj námietku zaujatosti predsedu senátu, o tejto podľa § 31 ods. 3 Tr. por. nerozhodol, v prejednávaní veci pokračoval a po odročení hlavného

pojednávania dňa 29.10.2004 predložil spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu,

2. ako predseda senátu Krajského súdu v Ž[REDAKOVANÉ], rovnako ako vyššie, postupoval v rozpore s ust. § 31 ods. 3 Tr. por. ohľadom námietky zaujatosti senátu Krajského súdu v Ž[REDAKOVANÉ] vznesenú obžalovaným v písomnom podaní zo dňa 25.11.2004 (č.l. 1631), v prejednávaní veci pokračoval, vrátane vyhlásenia rozsudku, hoci o tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát,

v dôsledku čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúc na základe odvolania obžalovaného V[REDAKOVANÉ] L[REDAKOVANÉ] proti rozsudku Krajského súdu v Ž[REDAKOVANÉ] zo dňa 3.12.2004, sp. zn. 4 T 4/04, uznesením zo dňa 21. apríla 2005, sp. zn. 3To 39/2005, podľa § 258 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil citovaný rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Ž[REDAKOVANÉ], aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, hodnotiac celé konanie krajského súdu počnúc dňom 25. október 2004 ako nulitné v dôsledku nedodržania príslušných ustanovení Trestného poriadku a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

pretože

tento skutok nie je závažným disciplinárnym previnením, ani disciplinárnym previnením.

Podľa § 129 ods. 5 bude o trovách konania rozhodnuté samostatným rozhodnutím.

O d ô v o d n e n i e :

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dňa 18. júla 2005 podľa ustanovenia § 120 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“) návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. D[REDAKOVANÉ] H[REDAKOVANÉ], predsedovi senátu Krajského súdu v Ž[REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ] v S[REDAKOVANÉ] S[REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ] Ž[REDAKOVANÉ] pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“),

ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil najmä tým, že obžaloba v trestnej veci V [redacted] L [redacted] napadla na Krajský súd v Ž [redacted] dňa 13.5.2004 pod sp. zn. Kv 46/02 – 341 a vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4 T 4/04 a pridelená predsedovi senátu JUDr. D [redacted] H [redacted], pričom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.10.2004 obhajkyňa obžalovaného predložila podací lístok o podaní doporučenej zásielky Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorým obvinený zaslal podanie označené ako „žiadosť na odňatie a prikázanie trestnej veci pod sp. zn. 4 T 4/04 inému krajskému súdu“. Sudca, po prerušení hlavného pojednávania za účelom zadováženia písomnosti z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, oboznámil so znením tejto žiadosti senát a po porade senátu bolo vyhlásené uznesenie podľa § 25 ods. 2 Tr. por. s odôvodnením, že žiadosť neobsahuje dôležitý dôvod podľa § 25 ods. 1 Tr. por. Námietkou zaujatosti predsedu sa predseda senátu nemal zaoberať. Po porade s obhajkyňou obžalovaný podal sťažnosť proti uzneseniu o pokračovaní v nariadených úkonoch a zároveň požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti. Dňa 29.11.2004 bolo Krajskému súdu v Ž [redacted] doručené podanie obžalovaného (č.l. 1631), označené ako „žiadosť o odňatie a prikázanie veci inému súdu“, v ktorom sa okrem iného uvádza, že obžalovaný opätovne žiada o to, aby bola vec v rámci objektivity, nestrannosti a nezaujatosti pridelená inému krajskému súdu, nakoľko voči senátu, resp. Krajskému súdu v Ž [redacted] má výhrady. Na pojednávaní konanom dňa 3.12.2004 bola okrem iných prečítaná aj táto žiadosť. Po prečítaní žiadosti sudca JUDr. H [redacted] konštatoval, že ide o návrh, ktorý je založený na tých istých dôvodoch, pre ktoré už bolo raz rozhodnuté, a preto sa nebude o nich konať. Námietkou zaujatosti senátu sa senát nemal zaoberať v rozpore s ustanovením § 31 ods. 3 Tr. por. JUDr. H [redacted] sa nemal dôsledne riadiť ustanoveniami § 25 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 30 ods. 1, ods. 4 Tr. por., § 31 ods. 3 Tr. por. a § 59 ods. 1 Tr. por., pretože sa dôsledne neoboznámil s obsahom oboch podaní obžalovaného L [redacted]. V podaní zo dňa 14.10.2004 mal obžalovaný poukázať na to, že na sudcu podal minister spravodlivosti návrh na disciplinárne stíhanie v predmetnej trestnej veci obžalovaného L [redacted], a teda obžalovaný vo svojej veci videl v predsedaní sudcu JUDr. H [redacted] v tejto veci porušenie svojho práva na spravodlivý proces vedený spravodlivým, nezávislým a nestranným súdom. Sudca mal podľa navrhovateľa rozhodnúť podľa § 31 ods. 3 Tr. por. Nakoniec na pojednávaní konanom dňa 3.12.2004 okrem iných už neaktuálnych podaní obžalovaného sudca oboznámil aj podanie obžalovaného doručené 29.11.2004, ktoré malo obsahovať námietku zaujatosti, tentoraz už senátu. Sudca mal zvoliť nesprávny postup a vo veci napriek tejto námietke rozhodnúť, v dôsledku čoho Najvyšší súd následne odvolaním napadnutý rozsudok sp. zn. 4 T 4/04 podľa § 258 ods. 1

písm. a/ Tr. por. zrušil v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Navrhovateľ navrhol vykonať dokazovanie oboznámením spisu Krajského súdu v Ž. sp. zn. 4 T 4/04.

Pri uznaní viny navrhol navrhovateľ uložiť JUDr. H. disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c/ zákona č. 385/2000 Z.z. – odvolanie z funkcie sudcu.

Na neverejnom zasadnutí konanom dňa 1.3.2006 bolo konanie proti sudcovi podľa § 124 písm. a/ Zákona o sudcoch zastavené, pretože bol návrh na začatie disciplinárneho konania podaný oneskorene. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – odvolacieho disciplinárneho súdu zo dňa 8.decembra 2006 pod sp. zn. 1 Dso 4/2006, bolo odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu o zastavení konania zamietnuté, a preto nadobudlo zastavujúce uznesenie právoplatnosť.

Nakoľko sudca JUDr. Hudák, písomným podaním zo dňa 9.marca 2006 doručeným dňa 13.marca 2006, žiadal o pokračovanie v konaní, keďže písomné vyhotovenie rozhodnutia bolo sudcovi doručené dňa 25. marca 2006, boli splnené podmienky na pokračovanie v konaní podľa § 11 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov pri aplikovaní ustanovenia § 227 citovaného zákona.

Na ústnom pojednávaní konanom dňa 28.marca 2007 disciplinárny súd vypočul sudcu, ktorý sa v celom rozsahu pridržiaval svojho písomného vyjadrenia, ktoré zaslal disciplinárnemu súdu ešte 3. 11. 2005 a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým tento zamietol sťažnosť obžalovaného L. o jeho vylúčení, resp. nevylúčení. V tomto rozhodnutí bol vyslovený záväzný právny názor, podľa ktorého o námietkach, už odsúdeného L., bolo rozhodované postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď neodňal vec Krajskému súdu v Ž. V tejto konkrétnej veci tak vznikli dva právne názory v dvoch iných senátoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a podľa jeho názoru išlo o rozhodovacia činnosť, za ktorú žiaden sudca nemôže byť postihovaný. Preto navrhol, aby ho disciplinárny súd oslobodil spod návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, pretože sa nedopustil disciplinárneho previnenia ani závažného disciplinárneho previnenia.

Navrhovateľ sa k návrhu nevyjadril novým podaním.

Disciplinárny súd následne podľa § 211 a § 212 Tr. por. per analogiam prečítal a oboznámil písomné vyjadrenie sudcu a jeho obhajcu z č. l. 13 – 15, vyjadrenie ministra spravodlivosti na č. l. 38 – 39, vyjadrenie hovorca ministra spravodlivosti na č. l. 40, vyjadrenie sudcu a jeho obhajcu k vyjadreniu ministra spravodlivosti z č. l. 45 – 47, návrh JUDr. D. [redacted] H. [redacted] z č. l. 63. Predseda senátu ďalej podrobne oboznámil a prečítal trestný spis Krajského súdu v Ž. [redacted] sp. zn. 4 T 4/04, teraz už odsúdeného V. [redacted] L. [redacted]. Podrobne prečítal obsah tohto spisu, rozsudok a podrobne prečítal a oboznámil konkrétne úkony - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z č. l. 1541, zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 11. 10. 2004 z č. l. 1559 – 1569, žiadosť odsúdeného z č. l. 1578, zápisnicu o hlavom pojednávaní z 25. 10. 2004 z č. l. 1580 – 1595 a z nej konkrétne prečítal a oboznámil č. l. 1581, kde bol zaznamenaný priebeh hlavného pojednávania - prerušenie hlavného pojednávania, oboznámenie žiadosti a poradu senátu a nakoniec rozhodnutie uznesením podľa § 25 ods. 2 Tr. por. o pokračovaní v nariadených úkonoch trestného konania vo veci 4 T 4/04 s odôvodnením, že návrh neobsahuje dôležitý dôvod podľa § 25 ods. 1 Tr. por. Ďalej oboznámil zápisnicu o hlavnom pojednávaní z 29. 10. 2004 na č. l. 1601 – 1613, konkrétne prečítal č. l. 1613, z ktorého je zrejmé, kedy bola vec predložená na Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o žiadosti obžalovaného. Oboznámené bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Ndt 20/04 zo dňa 12. 11. 2004, podľa ktorého sa trestná vec obžalovaného L. [redacted] neodníma Krajskému súdu v Ž. [redacted] na č. l. 1617, referát z č. l. 1624 a žiadosť odsúdeného o odňatie veci z 29. 11. 2004 na č. l. 1631. Nakoniec bolo prečítané uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 66/05 z 27. 6. 2005 na č. l. 1746 – 1747 a konkrétne bol prečítaný aj právny názor, na ktorý poukázal sudca JUDr. H. [redacted]

Z uvedených vykonaných dôkazov disciplinárny súd ustálil, že obžalovaný L. [redacted] písomným podaním zo dňa 14.10.2004, ktoré bolo adresované Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a doručené dňa 15.10.2004, požiadal o odňatie veci a jej prikázanie inému krajskému súdu. Na hlavnom pojednávaní Krajského súdu v Ž. [redacted] dňa 25.10.2004, ktorému predsedal sudca JUDr. H. [redacted] obhajkyňa obžalovaného po otvorení pojednávania predložila súdu podací lístok s konštatovaním, že uvedeným podaním mal obžalovaný vzniesť „námietky zaujatosti voči senátu Krajského súdu v Ž. [redacted]“. JUDr. H. [redacted] vyzval obžalovaného, aby predložil kópiu podania, alebo predniesol jeho obsah. Obžalovaný kópiu podania nemal a jeho obsah nevedel zreprodukovať. Preto bolo hlavné pojednávanie prerušené a predseda senátu zadovážil z Najvyššieho súdu kópiu podania. Po pokračovaní pojednávania sa senát oboznámil s písomným podaním a po porade senátu bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd podľa § 25 ods. 2 Tr. por. pokračoval vo vykonávaní nariadených úkonov, nakoľko návrh neobsahoval dôležitý dôvod podľa § 25

ods. 1 Tr. por. Obžalovaný po porade s obhajkyňou podal proti uzneseniu sťažnosť a požiadal, aby bolo hlavné pojednávanie ďalej vykonávané v jeho neprítomnosti podľa § 202 ods. 4 Tr. por.

O sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu rozhodol najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ju podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol. Prtom skonštatoval, že neboli zistené dôvody podľa § 30 ods. 1 Tr. por. a o námietkach obžalovaného bolo správnym postupom podľa § 25 Tr. por. rozhodnuté tak, že im nebolo vyhovené a v bolo pokračované v konaní. Najvyšší súd navyiac uložil Krajskému súdu v Ž. postupovať v ďalšom konaní striktnie podľa § 30 ods. 4 a § 31 ods. 7 tak, aby práva dané obžalovanému Trestným poriadkom, zaručené Ústavou a „Dohovorom“ neboli zneužívané na obštrukcie a prietahy v trestnom konaní.

Krajský súd v Ž. pokračoval v hlavnom pojednávaní dňa 29.10.2004 pričom zo zápisníc vyplýva, že obžalovanému bolo oznámené, že po vypočutí predvolaných svedkov a znalcov bude spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o jeho žiadosti zo dňa 14.10.2004.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Ndt 20/2004 zo dňa 12. 11.2004 rozhodol o neodňatí veci Krajskému súdu v Ž. nakoľko neboli splnené zákonné podmienky na odňatie veci miestne a vecne príslušnému súdu a jej prikázanie inému súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v dôvodoch tiež skonštatoval, že skutočnosť, že Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal návrh na disciplinárne konanie proti sudcovi JUDr. H. za jeho postup v predmetnej trestnej veci obžalovaného L. nezakladá dôležitý dôvod, ktorý by zakladal pochybnosti v zmysle § 30 ods. 1 Tr. por. o jeho nestrannosti a nezáujatosti.

Písomným podaním zo dňa 25.11. 2004 doručeným Krajskému súdu v Ž. dňa 29.11.2004 obžalovaný zopakoval svoju žiadosť na Najvyšší súd Slovenskej republiky o odňatie a prikázanie veci inému krajskému súdu. V dôvodoch uviedol, že o jeho predchádzajúcej žiadosti rozhodol Najvyšší súd a nevyhovел mu, a preto žiada rozhodnúť znova.

Krajský súd pokračoval v konaní a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3. decembra 2004 vyniesol odsudzujúci rozsudok.

Po rozhodnutí vo veci podal obžalovaný L. odvolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 To 39/2005 zo dňa 21. apríla 2005 pričom rozsudok podľa § 258 ods. 1 Tr. por. zrušil z dôvodu, že vyhodnotil, že nová žiadosť zo dňa 25.11.2004 podľa jej obsahu mala brániť súdu v pokračovaní v konaní a vec mala byť rozhodnutá podľa § 30

ods. 3 Tr. por. , teda o vylúčení či nevylúčení predsedu senátu JUDr. H. [REDACTED] Najvyšší súd navyše skonštatoval, že Krajský súd v Ž. [REDACTED] nemal vo veci vykonávať ani hlavné pojednávanie dňa 25. októbra 2004 a 29. októbra 2004, nakoľko podanie obsahovalo námietku zaujatosti spolu so žiadosťou o odňatie a prikázanie veci.

Podľa § 30 ods. 2 písm. e/ Zákona o sudcoch, v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný najmä dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná.

Podľa § 30 ods. 4 citovaného zákona, sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito.

Podľa § 116 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu.

Podľa § 116 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona, závažným disciplinárnym previnením je konanie uvedené v odseku 1, okrem konania uvedeného v písmenách c/ a d/, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená.

Podľa § 129 ods. 4 citovaného zákona, ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sa sudca disciplinárneho previnenia alebo priestupku nedopustil alebo že mu nemožno disciplinárne previnenie alebo priestupok preukázať, sudcu oslobodí.

Z čl. 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo i povinnosť sudcu vykladať zákony a rozhodovať podľa svojho najlepšieho presvedčenia nezávisle a nestranne (časť sľubu sudcu).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pri výklade čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že pre splnenie podmienky nezávislosti súdu je nevyhnutné aj to, aby súd mohol oprieť svoje rozhodnutie o svoj vlastný slobodný názor na fakty a na ich právnu stránku bez toho, aby mal akýkoľvek záväzok voči stranám a verejným orgánom.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Zákona o sudcoch je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne,

spravodlivo, bez zbytočných priet'ahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Podľa § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch za rozhodnutie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku funkcie.

Uvedenú úpravu nezávislosti a nestrannosti súdu, práv a povinností sudcu je nutné zohľadňovať v disciplinárnom konaní aj pri výklade pojmu „svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré **zjavne** nemá oporu v právnom poriadku, ...“

Výklad skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia nesmie pripustiť zásah do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudcu (do výkonu súdnictva).

Disciplinárny súd je teda **oprávnený** (má v právomoci) posudzovať len také rozhodnutie sudcu, ktoré spĺňa uvedené kritériá. Nie je oprávnený posudzovať každé procesné a hmotnoprávne pochybenie sudcu, t. j. zákonnosť konania a rozhodovania, ktoré je oprávnený preskúmať len súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Disciplinárny súd nie je totiž súčasťou všeobecného súdnictva v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. 3. 2002, sp. zn. PL. ÚS 7/02. Takéto kompetencie, vo vzťahu k všeobecnému súdnictvu, nemá ani Ústavný súd Slovenskej republiky (viď uznesenie sp. zn. I. ÚS 26/93 zo 7. 9. 1993, sp. zn. I. ÚS 138/93 z 12. 1. 1994).

Z povahy disciplinárneho previnenia vyplýva, že ide o protispoločenský delikt nižšej závažnosti než u trestného činu. Pri výklade pojmov v skutkovej podstate disciplinárneho previnenia je preto možné aplikovať **pravidlá výkladu** trestnoprávnej normy (jazykový, logický, systematický, historický, doslovný, extenzívny, reštriktívny a nasl.).

Pojem „svojvoľné“ je pomerne neurčitým výrazom. Z gramatického hľadiska sú jeho synonymom slová – nedisciplinovaný, nespútany, rozmarný.

Pojmu „zjavný“ sú synonymum slová viditeľný, zrejmy, očividný, zreteľný. Pri aplikácii pravidiel logického výkladu (argumentum a maiore ad minus) nie je naplnená skutková podstata pri každom svojvoľnom rozhodnutí, ale len pri ktorom je očividné (zreteľné), že nemá oporu v právnom poriadku. O svojvoľné rozhodovanie (nedisciplinované) nejde v prípadoch, ak sudca aplikuje právo v rámci stanovených procesných a výkladových pravidiel, aj keby bol výklad vecne nesprávny.

Stotožnenie pojmu „svojvoľné rozhodnutie“ s pojmom nesprávny výklad pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu by znamenal neprípustný zásah do nezávislého a nestranného rozhodovania súdu garantovaného uvedeným medzinárodným Dohovorom, Ústavou Slovenskej republiky i Zákonom o sudcoch a prísediacich (nerešpektovanie práva súdu oprieť svoje rozhodnutie o svoj vlastný slobodný názor na fakty a na ich právnu stránku).

Pri výklade normy je prípustné vychádzať aj z názorov publikovaných v právnickej literatúre, aj keď nie sú právne záväzné. Z komentára k Ústave Slovenskej Republiky autora J. D. (vydavateľstvo H. – prvé vydanie januára 2004) vyplýva aj to, že názorom sudcu, ktorý nemá oporu v zákone je názor, ktorý zákon popiera alebo sa natoľko odchyľuje od znenia právnej úpravy, že popiera účel a význam právnej úpravy.

Vzhľadom na vyššie uvedený preukázaný procesný postup sudcu v konaní, právny názor rozvedený v odôvodnení rozhodnutia a použité pravidlá výkladu pri aplikácii právnych predpisov, dospel disciplinárny súd k záveru, že nejde o nedisciplinovaný postup sudcu pri výklade právnej normy, ktorý by jednoznačne zreteľne popieral účel a význam riešenej právnej úpravy.

Nie je teda nepochybne preukázané svojvoľné rozhodnutie sudcu jeho úmyselným konaním, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku.

Nakoniec porovnaním vyššie citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky disciplinárny súd vyhodnotil, že o tej istej otázke boli vyslovené, v rámci zákonnej sudcovskej nezávislosti, dva diametrálne odlišné právne názory. Za takéhoto stavu disciplinárny súd skúmal, či sa v danom prípade mohlo jednať o svojvôľu sudcu, alebo o jeho rozhodovacia činnosť, pričom, aj s poukazom na uvedené rozhodnutia bolo nutné skonštatovať, že sudca JUDr. H. zvolil v rámci procesu rozhodovania jeden z možných výkladov zákona a svoje rozhodnutie oprel o konkrétnu zákonnú úpravu. Potom je málo podstatné, či si jeden senát odvolacieho súdu tento výklad osvojil a druhý nie, nakoľko oba postupovali v rámci sudcovskej nezávislosti a vlastného výkladu práva. Disciplinárny súd vyhodnotil tiež skutočnosť, že nie každé vytýkané porušenie zákona odvolacím súdom musí automaticky znamenať založenie disciplinárnej zodpovednosti sudcu. O takýto prípad by sa jednalo iba vtedy, ak by sa zistilo, že sudca pri svojej rozhodovacej činnosti postupoval svojvoľne nad rámec zákonnej úpravy, ktorou je viazaný.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 /pätnástich/ dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom disciplinárnom súde.

V Bratislave dňa 28. marca 2007

JUDr. Karol Kučera, v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

